

เรื่อง

ความมั่นคงของมนุษย์

กลุ่มที่ 2

สภาพแวดล้อมทางสังคมกับความมั่นคงของมนุษย์

ความมั่นคงของมนุษย์ : จะสร้างความมั่นคงของมนุษย์ ผ่านกระบวนการเลือกตั้งได้อย่างไร (How to Create Human Security through the Electoral Process)

โดย

พลเอก จารุภัทร เรืองสุวรรณ
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ร่วมจัดโดย

มูลนิธิชัยพัฒนา

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน

สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข

และ

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย

สารบัญ

	หน้า
ตอนที่ ๑ แนวความคิดความมั่นคง	1
ตอนที่ ๒ ความมั่นคงของมนุษย์	5
ตอนที่ ๓ กระบวนการเลือกตั้งและการเมืองเพื่อความมั่นคงของมนุษย์	10

ความมั่นคงของมนุษย์ : จะสร้างความมั่นคงของมนุษย์ ผ่านกระบวนการเลือกตั้งได้อย่างไร

พลเอก จารุภัทร เรืองสุวรรณ

ตอนที่ ๑ แนวความคิดความมั่นคง

ความหมายของความมั่นคง

ความมั่นคง หรือ Security มีความหมายตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ ว่า “ความแน่นและคงทนไม่กลับกลายเป็นอย่างอื่น” ความมั่นคง หมายถึง ความปลอดภัย (Safety) พ้นจากอันตราย (Freedom from danger) พ้นจากความกลัว (Freedom from fear) มีความเชื่อมั่น (Confidence) มีความเหนียวแน่น (Firmness) และมีเสถียรภาพ (Stability)

แนวความคิดความมั่นคง

นับล้านปีก่อนที่จะเป็นชาติรัฐอย่างทุกวันนี้ มนุษย์เราทุกคนต่างอยู่เป็นกลุ่ม ดันรนต่อสู้กับการทำมาหากินสภาพแวดล้อม โรคภัยและสัตว์ร้ายต่างๆ ตลอดจนการรังแกเบียดเบียนจากมนุษย์ด้วยกันเอง กล่าวโดยย่อก็คือ มนุษย์ในขณะนั้นมีความไม่มั่นคงในความจำเป็นขั้นพื้นฐาน และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จึงต้องดิ้นรนเพื่อแสวงหาความสงบสุขและปลอดภัยกันมาโดยตลอด

Aristotle กล่าวว่า เพื่อให้เกิดความมั่นคงในด้านการทำมาหากินและแสวงหาความปลอดภัยร่วมกันมนุษย์จึงรวมตัวกันเป็นเผ่าพันธุ์และพัฒนาจนเป็นชาติรัฐอย่างทุกวันนี้

อย่างไรก็ดี แม้เราจะพัฒนาสังคมมาในระดับชาติรัฐแล้ว แต่ความไม่มั่นคงของมนุษย์ก็ยังไม่หมดสิ้นไปเปรียบได้กับ “ทุกข์” ในพุทธศาสนาที่ไม่มีวันหมดสิ้น แม้การมีรัฐจะช่วยให้มนุษย์รู้สึกปลอดภัยและมีเวลาพัฒนาวิทยาการ จัดการกับการเพิ่มผลผลิต อาหารและสิ่งของเครื่องใช้ที่ต้องการได้อย่างพอใจ แต่การเบียดเบียนกันและคุกคามซึ่งกันและกัน กลับไม่เคยยุติลง ทั้งนี้ โดยอาศัยสาเหตุความขัดแย้งอันเกิดจากความแตกต่างทางด้านความเชื่อ ชาติพันธุ์ หรืออุดมการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมือง และรวมทั้งการแก่งแย่งชิงทรัพยากรกัน

เพื่อให้พ้นจาก “ทุกข์” มนุษย์จึงพยายามแสวงหาแนวทางสร้างความปลอดภัยให้เกิดขึ้น โดยขั้นต้นก็คิดจะไม่ให้เกิดการสงคราม ซึ่งสร้างความทุกข์ยาก สูญเสียใหญ่หลวงเป็นลำดับต้นก่อน

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ สิ่งที่มีมนุษย์เกลียดกลัวอย่างยิ่ง คือ สภาพสงครามซึ่งคร่าชีวิตผู้คนที่ไม่เกี่ยวข้อง ความทุกข์ยากในการดำรงชีพ การกดขี่ข่มเหง จึงเริ่มมีแนวทางความมั่นคงเพื่อยับยั้งสงคราม ซึ่งเป็นที่ยอมรับและปฏิบัติโดยประชาคมระหว่างประเทศที่เรียกว่า Collective Security ที่มุ่งขจัดภัยคุกคามที่มีต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ มีการตั้งกฎเกณฑ์เพื่อป้องกันและลงโทษประเทศที่ก่อสงครามขึ้น ได้มีการจัดตั้งองค์การสันนิบาตชาติหรือ League of Nations เป็นตัวแทนในการจัดระเบียบ แต่ก็ล้มเหลว และช่วงเวลาต่อมา ประเทศในเอเชียซึ่งได้รับเอกราชใหม่ อาทิ มาเลเซีย, ฟิลิปปิน, อินโดนีเซีย ซึ่งมีปัญหาสลับซับซ้อน จึงคิดว่าการใช้พลังอำนาจทางทหารอย่างเดียวให้ชาติมั่นคงคงจะไม่สำเร็จสมบูรณ์ จึงเน้นการใช้พลังอำนาจของชาติทุกด้านที่มีอยู่ให้ได้ดุลเพื่อทำให้ชาติมั่นคง แนวทางนี้ อินโดนีเซียในปี ๑๙๖๖ เรียกว่า “National Resilience” ในปี ค.ศ. ๑๙๗๘ ญี่ปุ่นใช้ เรียกว่า “Comprehensive Security” ส่วนชาติในยุโรปมีแนวความคิดว่าในเรื่องความมั่นคงจะเกิดได้จะต้องป้องกันการขัดแย้งกันด้วยอาวุธนิวเคลียร์ มีการประชุมกันหลายครั้งโดยมุ่งพยายามในการแสวงหาหนทางในการลดอาวุธ สร้างกฎเกณฑ์ของการรู้จักยับยั้งชั่งใจในพฤติกรรมของสมาชิกต่อสมาชิกที่อาจทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นได้ที่เรียกว่าแนวความคิดความมั่นคง Common Security ต่อมาเกิดแนวความคิด Cooperative Security ซึ่งพัฒนามาจากแนวความคิด Common Security และ Comprehensive Security เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป และได้รับการสนับสนุนจากเลขาธิการสหประชาชาติที่ประกาศออกมาอย่างเป็นทางการ แนวทาง Cooperative Security นี้มุ่งแสวงหาความร่วมมือและตกลงร่วมกัน ทั้งกลุ่มที่เป็นมิตรและกลุ่มที่มีความคิดเห็นต่างกัน หรือเป็นคู่อริกัน และมีแนวทางในการทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างกันในด้านต่างๆ ที่มีใช้เพียงการทหารเท่านั้น และมีการขยายแนวความคิดนี้เป็นวงกว้างออกไปในการประชุมด้านความมั่นคงด้านต่างๆ ทั้งระดับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทีมนักวิชาการ และองค์การเอกชน มุ่งไปที่ความมั่นคงระดับภูมิภาคซึ่งจะส่งผลต่อความมั่นคงในระดับโลกต่อไป

จากที่กล่าวถึงแนวความคิดความมั่นคงที่ผ่านมา ต่างมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ แนวความคิด Collective Security เน้นไปที่การให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางด้านการทหารเป็นหลัก จนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นความมั่นคงด้านการทหารเท่านั้น อย่างไรก็ตาม แนวความคิดนี้ก็ได้รับการปรับปรุงขึ้นมา ตามลำดับจนมีองค์ประกอบด้านอื่นๆ เพิ่มขึ้นมา แต่ก็ไม่ชัดเจน ในขณะที่ Common Security ก็มีได้มีความแตกต่างไปมากนักในเรื่ององค์ประกอบของความมั่นคงแต่ก็ได้มีการใช้พลังอำนาจทางด้านการเมืองมาผสมผสานไว้ด้วย ส่วนแนวความคิดที่พัฒนาขึ้นในเอเชีย Comprehensive Security ได้มีการนำพลังอำนาจและองค์ประกอบที่หลากหลายเข้ามาพิจารณาใช้ มิได้มองเฉพาะการทหารหรือการเมืองอย่างเดียวมาใช้ คงมีการกล่าวถึงความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมจิตวิทยาเข้าร่วมด้วย และผลผลิตต่อไปเป็น Cooperative Security ที่พัฒนาจากแนวคิด Common Security และ Comprehensive Security จึงมีองค์ประกอบด้านความมั่นคงทุกด้าน

ในยุคล่าอาณานิคมและยุคอาณานิคม ประเทศตะวันตกถูกรุกรานและยึดครองประเทศแถบเอเชีย แอฟริกาเป็นเมืองขึ้น ประเทศราชเหล่านั้นจากถูกเอารัดเอาเปรียบ ประชาชนถูกย้ายยัดยัดคีร์และละเมิดสิทธิมนุษยชน เมื่อได้รับเอกราชมักมีความวุ่นวายและเกิดปัญหาขึ้นภายในประเทศของตน ในบางที่รุนแรงถึงขั้นทำลายล้างเผ่าพันธุ์กันเองภายในชาติ ซึ่งอาจมีรัฐบาลรู้เห็นเป็นใจด้วย บางประเทศด้วยความไม่

มั่นคงของระบอบการปกครอง ไม่มีความเป็นปึกแผ่นของชาติ ก็ทำให้รัฐบาลต้องปกครองด้วยระบอบหรือวิธีที่กดขี่ประชาชนบางกลุ่ม สิ่งเหล่านี้มีผลถึงความรู้สึกความเป็นมนุษย์ สิทธิความเป็นคน และการอยู่อาศัยในโลกนี้ของคนส่วนรวมในโลก

ในช่วงระยะเมื่อ ๖๐ ปีที่ผ่านมา หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นช่วงของสถานการณ์สงครามเย็น ที่มีการต่อสู้ช่วงชิงอำนาจระหว่างสองขั้วอำนาจสองอุดมการณ์ที่ต่างกันตั้งที่ทรบกันดีแล้ว มีการต่อสู้และขัดแย้งในหลายประเทศทั่วโลก ผู้คนเดือดร้อน ออดอยาก ล้มตายจากความขัดแย้ง ดังกล่าวจำนวนมากนับไม่ถ้วนรวมทั้งประเทศไทยเอง ภาวะสงครามเย็นดังกล่าวหมดสิ้นไปเมื่อขั้วอำนาจที่หนึ่งได้รับชัยชนะ ดูเหมือนจะเกิดความสงบในโลกขึ้นอีกครั้ง แต่ความขัดแย้งคุกรุ่นมานานนับพันปีก็ระเบิดขึ้นอีกครั้งเมื่อเกิดเหตุการณ์ ๑๑ กันยายน ที่มีพื้นฐานมาจากความขัดแย้งทางความเชื่อทางศาสนาและชาติพันธุ์ที่ต่างกันที่เป็นสาเหตุหลักของความไม่มั่นคงของมนุษย์ในหลายศตวรรษที่ผ่านมาและยังไม่จบสิ้นลงง่าย

เรื่องของแนวความคิดความมั่นคงได้มีการพูดถึงความมั่นคงแห่งชาติ (National Security) ความมั่นคงภายใน (Internal Security) ความมั่นคงในภูมิภาค (Regional Security) ความมั่นคงของโลก (International Security) ความมั่นคงของสภาวะแวดล้อม (Environment Security) และความมั่นคงของมนุษย์ (Human Security) หรือสิทธิมนุษยชน (Human Right) จะเห็นว่า แนวความคิดเหล่านี้แสดงความต้องการความสงบสุขร่วมกัน ไม่รุกราน ทำสงคราม ไม่เบียดเบียน แย่งชิงทั้งในระดับชาติและระหว่างชาติ รวมทั้งความคิดที่จะรักษาความปลอดภัยให้กับโลก รักษาสภาวะแวดล้อมและคำนึงถึงความเป็นอยู่ของมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ ทั้งกายและจิตใจของมนุษย์ เป็นโลกสันติสุข โดยข้อเท็จจริงแล้ว ความมั่นคงที่กล่าวทั้งหมดนี้ต่างต้องเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน อาทิ หากเริ่มต้นที่ชาติ ความมั่นคงของชาติ ซึ่งมีความหมายว่า “การกระทำใดๆ เพื่อให้ชาติมั่นคงหรือดำรงอยู่ได้ต่อไป ไม่มีความเสี่ยงต่ออันตราย หรือมีอันตรายใดๆ ทุกส่วนของชาติอันเป็นองค์ประกอบของชาติมีความเป็นปึกแผ่นมั่นคงและกระทำหน้าที่ตนอย่างไม่บกพร่องจนทำให้มีความทนต่อแรงกดดันต่างๆ ที่เข้ามากระทำต่อชาติ ไม่ว่าจะมาในรูปแบบใดหรือต้องเผชิญกับสถานการณ์ใดๆ” นั่นคือ การที่ชาติจะมั่นคง องค์ประกอบของชาติต้องมั่นคง ก็คือประชาชนภายในชาติรัฐมั่นคง ดินแดนที่ตั้งของชาติมั่นคง การบริหาร (รัฐบาล) มีความมั่นคงและมีความมั่นคงในอำนาจอธิปไตยที่ใช้บริหารนั้นคือการที่ชาติจะมั่นคงได้ก็ต่อเมื่อทุกองค์ประกอบมั่นคงและแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอยู่ เมื่อองค์ประกอบใดไม่มั่นคง ก็จะส่งผลให้องค์ประกอบอื่นไม่มั่นคงไปด้วย ดังนั้น สรุปได้ว่า ชาติจะมั่นคงได้ก็ต่อเมื่อประชาชนในชาติซึ่งหมายถึงตัวบุคคล กลุ่มประชาชนมีความมั่นคง (ความมั่นคงของมนุษย์) รัฐบาล ดินแดน และอำนาจอธิปไตยมั่นคง

สรุป

๑. มนุษย์ทุกคนต้องการความปลอดภัย การอยู่รอด เป็นพื้นฐาน โดยทุกคนจะมีจิตวิญญาณในการต่อสู้ให้ตนเองมีความปลอดภัยหรือเข้าพึ่งพาหลักหรือผู้ที่ปกป้องให้ความปลอดภัยแก่ตนได้

๒. แนวความคิดความมั่นคงเริ่มแรกด้วย คือการจัดสงคราม องค์ประกอบของแนวคิดความมั่นคงเริ่มแรกจึงมีกำลังทางทหารเป็นหลัก ต่อมาจึงได้พัฒนาองค์ประกอบด้านอื่นๆ ประกอบเพื่อให้สัมฤทธิ์ผล

๓. แนวความคิดความมั่นคงวิวัฒนาการไปด้วยสถานการณ์แวดล้อม ปัญญาภัยคุกคามวัฒนธรรมของแต่ละภูมิภาค เพื่อแสวงหาความสันติสุขให้เกิดขึ้น

๔. ความมั่นคงของมนุษย์ ไม่ได้มาทดแทนความมั่นคงของชาติ แต่ความมั่นคงของมนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญทำให้ชาติมั่นคง ดังนั้น รัฐมีความรับผิดชอบที่จะต้องทำให้เกิดความมั่นคงของมนุษย์

ตอนที่ ๒ ความมั่นคงของมนุษย์

หลังสงครามเย็นเป็นยุคที่เน้นความมั่นคงข้ามชาติและความมั่นคงของมนุษย์ ประเทศต่างๆ ได้ทุ่มเททรัพยากรเพื่อพัฒนาประเทศในทุกด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง การทหาร สังคม จิตวิทยา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ด้วยหวังจะแก้ไขปัญหาความอดอยากยากจนและสภาวะแวดล้อมที่เป็นพิษโดยปราศจากสงครามอีก แต่สถานการณ์มิได้เป็นไปดังคาด โลกกลับเต็มไปด้วยการต่อสู้ สงคราม ศาสนา ความขัดแย้งด้านเชื้อชาติ การละเมิดสิทธิมนุษยชน ปัญหาผู้ลี้ภัย ปัญหาความยากจนเพิ่มขึ้น ปัญหาความไม่เสมอภาค ความขัดแย้งระหว่างคนรวย คนจน อีกทั้งในยุคนี้เป็นยุคโลกาภิวัตน์ที่เจริญทางเทคโนโลยีการสื่อสาร ระบบสารสนเทศ ทำให้ข้อมูลข่าวสารส่งต่อกันอย่างรวดเร็วทุกหนแห่งของโลก เป็นตัวเร่งให้สังคมโลกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีความไม่เป็นระเบียบ มีปัญหาสลับซับซ้อนและเชื่อมโยงกัน มีผลกระทบทุกมิติ และด้วยผลกระทบด้านลบของกระแสโลกาภิวัตน์ ทำให้เกิดวัฒนธรรมใหม่ที่ให้ความสำคัญต่อวัตถุเพื่อบริโภคมากกว่ายึดประโยชน์ส่วนรวม ความเอื้ออาทร ความเสียสละและขาดความละเอียดต่อการกระทำผิด สิ่งเหล่านี้เข้ามาทำลายวัฒนธรรมความเป็นอยู่อันดีของมนุษย์ การขาดความมั่นคงและปลอดภัยในสวัสดิภาพทั้งทางกายและจิตใจ ยังคงดำรงอยู่ในมวลมนุษย์

แนวความคิดเกี่ยวกับความมั่นคงของมนุษย์ (Human Security) จึงถูกหยิบยกมาพิจารณาอย่างจริงจัง โดยเริ่มจากโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Development Program : UNDP) ได้เสนอให้นานาชาติวัดความเจริญก้าวหน้าของประเทศด้วย “การพัฒนาของมนุษย์” (Human

Development) โดยมีดัชนีวัดการพัฒนาของมนุษย์ (Human Development Index) ๓ องค์ประกอบ คือ รายได้ การศึกษา และความยืนยาวของอายุคน ต่อมาเมื่อผู้เสนอแนวความคิดว่า “ความมั่นคงของมนุษย์” น่าจะเป็นตัววัดผลของการพัฒนาที่พึงปรารถนาเพราะรายได้ก็ดี การศึกษาก็ดี ปัจจัย ๔ หลักการมีอายุยืนยาวก็ดี คงไม่มีความหมายหากชีวิตของมนุษย์ไร้ความมั่นคง

ความหมายของ “ความมั่นคงของมนุษย์”

ในการศึกษาเกี่ยวกับความมั่นคงของมนุษย์ปรากฏว่า นักวิชาการ/องค์กร ทั้งของไทยและต่างประเทศ ต่างก็ให้ความหมายของคำว่า ความมั่นคงของมนุษย์อย่างหลากหลาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

นายไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม ได้กล่าวถึงความมั่นคงของมนุษย์ว่า ความมั่นคงหลัก ๕ ประการต่อไปนี้ ถือเป็นพื้นฐานสำคัญของชีวิตมนุษย์ :

๑. ความมั่นคงทางสุขภาพ ได้แก่ ความไม่เป็นโรคร้ายแรง ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยถึงขั้นที่เป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพหรือการดำเนินชีวิตตามปกติ เป็นต้น
๒. ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ คือ มีช่องทางเลี้ยงชีพ หรือมีรายได้เพียงพอแก่ความจำเป็นพื้นฐานของตนเองและครอบครัว อันประกอบด้วยปัจจัย ๔ เป็นอย่างน้อย โดยไม่มีหนี้สินที่เป็นภาระเกินกำลังส่งคืน รวมทั้งมีหลักประกันความมั่นคงของรายได้ในอนาคตตามสมควร
๓. ความมั่นคงทางสังคม ซึ่งรวมถึงความมั่นคงของครอบครัวและชุมชน ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินการอยู่ร่วมกันอย่างปกติสุขในสังคม เป็นต้น
๔. ความมั่นคงทางการเมืองการปกครอง ได้แก่ การมีสิทธิเสรีภาพเพียงพอ ไม่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน มีความยุติธรรมเสมอภาคในสังคม ประเทศชาติมีความปลอดภัยจากการรุกรานหรือการทำให้แตกสลาย เป็นต้น
๕. ความมั่นคงทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คือ มีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวย อย่างต่อเนื่องต่อการประกอบอาชีพและการดำเนินชีวิต โดยไม่เกิดการเสื่อมโทรมจนเป็นปัญหาหรือ อุปสรรคต่อความมั่นคงด้านอื่นๆ

ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ เสนอแนวความคิดว่า ความมั่นคงของมนุษย์หมายถึงความรู้สึที่ปลอดภัยจากความขาดแคลน ความหวาดกลัว รวมถึงการดูหมิ่นดูแคลน และการกระทำร้ายทั้งปวงสามารถยืนอยู่ในสังคมอย่างมีศักดิ์ศรี และมีหลักประกันในการดำเนินชีวิต

แผนพัฒนางานสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๕ - ๒๕๔๙) ซึ่งจัดทำโดยคณะกรรมการจัดทำแผนพัฒนาฯ ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการสังคมแห่งชาติ ซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมเป็นประธานกรรมการ ได้ให้ความหมายของความมั่นคงของมนุษย์ว่า หมายถึง การที่ประชาชนได้รับหลักประกันด้านสิทธิ ความปลอดภัย การสนองตอบต่อความจำเป็นขั้นพื้นฐาน สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรี ไม่ประสบปัญหาความยากจน ไม่สิ้นหวังและมีความสุข ตลอดจนได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกันในการพัฒนาศักยภาพของตนเอง

สำหรับนักวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิ และองค์กรระหว่างประเทศ ต่างก็ให้ความหมายของความมั่นคงของมนุษย์ไว้อย่างหลากหลายเช่นกัน ดังปรากฏในตัวอย่างต่อไปนี้

โคฟี อันนัน (Kofi Annan) เลขาธิการสหประชาชาติ กล่าวว่า ความมั่นคงของมนุษย์ หมายถึง การปราศจากความขัดแย้งที่มีความรุนแรง สิทธิมนุษยชน หลักธรรมาภิบาล การเข้าถึงบริการการศึกษา และสาธารณสุข และการสร้างหลักประกันว่าคนแต่ละคนมีโอกาสและทางเลือกที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเอง

ซาตาโกะ โอกะตะ (Sadako Okata) อธิบดีข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (the United Nations High Commissioner for the Refugees : UNHCR) กล่าวว่า ความมั่นคงของมนุษย์ หมายถึง

๑. ความสามารถของรัฐและประชาชนในการป้องกันและแก้ไขข้อขัดแย้งโดยสันติวิธี
๒. คนสามารถได้รับสิทธิและหน้าที่โดยปราศจากการถูกกีดกัน
๓. การไม่ถูกละเลยเป็นบุคคลตกขอบทางสังคม
๔. บุคคลในสังคมควรมีสิทธิและหน้าที่เดียวกันและอยู่ภายใต้กฎระเบียบเดียวกัน

โอบุชิ เคอิโสะ (Obuchi Keizo) กล่าวว่า ความมั่นคงของมนุษย์เป็นคำหลักที่สามารถครอบคลุมภัยเบียดเบียนทั้งหมดที่คุกคามความอยู่รอด การดำเนินชีวิตประจำวันและศักดิ์ศรีของมนุษย์ และเพิ่มความเข้มแข็งให้แก่ความพยายามที่จะเผชิญกับภัยคุกคามเหล่านี้

UNDP กล่าวว่า นิยามเกี่ยวกับความมั่นคงของมนุษย์ แบ่งได้เป็น ๒ ประการ คือ

๑. ความปลอดภัยอันเนื่องมาจากสภาพปัญหาเรื้อรัง เช่น ความหิว โรคภัย และการปิดกั้นสิทธิ
๒. การได้รับการปกป้องจากการที่แบบแผนการดำเนินชีวิตต้องถูกทำให้ยุติโดยฉับพลัน และสภาพของสิ่งรบกวนและความยุ่งเหยิงที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน และทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง ไม่ว่าจะเป็นในบ้าน ในที่ทำงานตลอดจนในชุมชน

United Nations Institute for Disarmament Research: UNIDIR นิยามว่า ความมั่นคงของมนุษย์ หมายถึง การปลอดจากความกลัวและการปลอดจากความขาดแคลน (Freedom from fear and freedom from want)

Human Security Network : HSN นิยามว่า ความมั่นคงของมนุษย์ หมายถึง การปลอดจากการถูกล่วงละเมิดสิทธิ และสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปลอดภัย (Freedom from pervasive threats to people's rights, their safety or even their lives).

เมื่อศึกษาความหมายของความมั่นคงของมนุษย์ตามนิยามข้างต้นนี้ จะพบว่า นักวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิ ตลอดจนองค์กรต่างๆ ทั้งของไทยและต่างประเทศ ต่างให้ความหมายของคำว่า “ความมั่นคงของมนุษย์” แตกต่างกันไป สุดแท้แต่มุมมองของแต่ละบุคคล แต่ละองค์กร ดังนั้น จึงไม่อาจตัดสินชี้ขาดลงไปได้ว่าแท้จริงแล้ว ความมั่นคงของมนุษย์หมายถึงอะไรกันแน่ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อนำนิยามอันหลากหลายดังกล่าวข้างต้นมาวิเคราะห์และสังเคราะห์แล้ว จะพบว่า ความมั่นคงของมนุษย์ คือ การดำรงอยู่ของความปลอดภัย

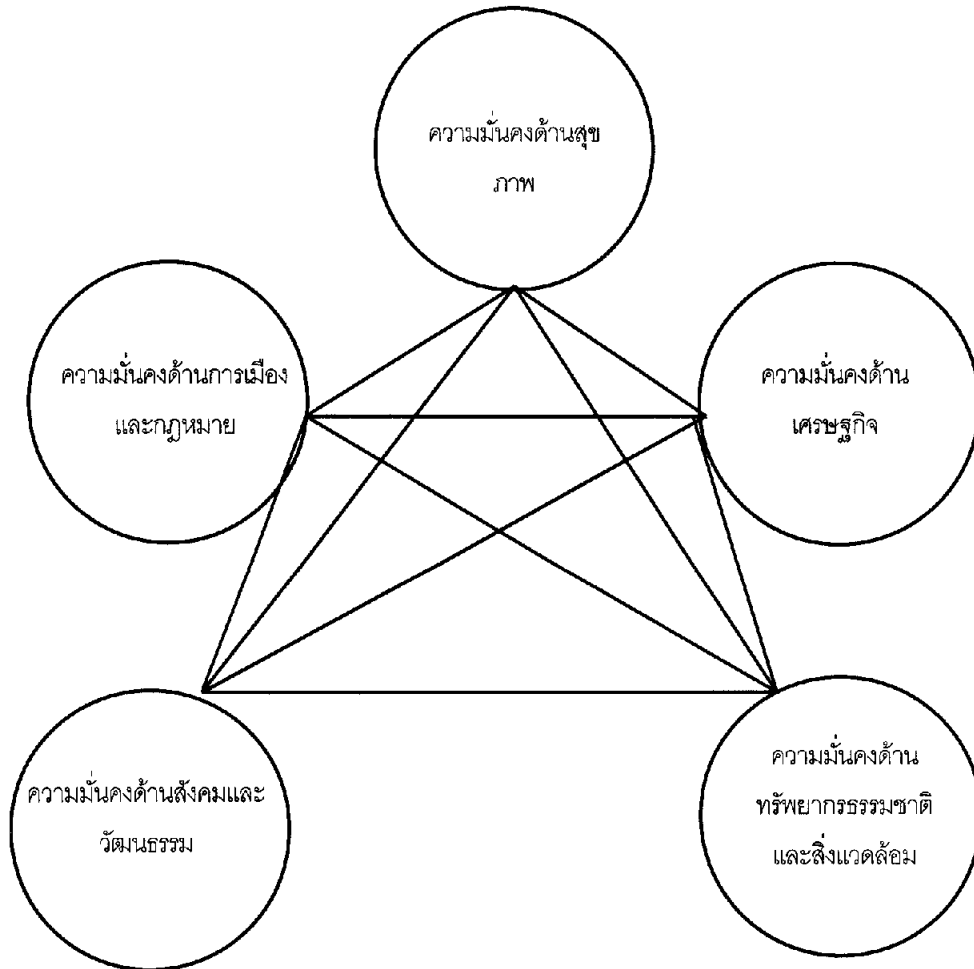
ปราศจากภัยอันตรายใดๆ มา รบกวน ขัดขวางการดำรงชีวิตของมนุษย์ ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อิศรภาพ เสรีภาพ ความคิด ไม่มีความหวั่นเกรงหรือหวาดกลัวในการไม่ปลอดภัยหรือการได้รับความไม่เป็นธรรม และมีความรู้สึกมั่นใจว่าหากมีการผันแปรหรือมีเหตุมาขัดขวางความมั่นคงเหล่านี้ สังคม ชุมชน สังคม ประชาชาติและสังคมมนุษย์โลก จะต่อสู้และป้องกันได้

ความมั่นคงของมนุษย์เป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณภาพของชีวิตคน ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น ๕ มิติ คือ

๑. ความมั่นคงด้านสุขภาพ
๒. ความมั่นคงด้านการเมือง
๓. ความมั่นคงด้านเศรษฐกิจ
๔. ความมั่นคงด้านสังคมและวัฒนธรรม
๕. ความมั่นคงด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

มิติแห่งความมั่นคงของมนุษย์แต่ละมิตินี้เป็นความมั่นคงทั้งทางด้านร่างกาย (คือ ปลอดภัยจากความขาดแคลน : Freedom from want) และทางด้านจิตใจ (คือ ปลอดภัยจากความกลัว : Freedom from fear)

ทั้งนี้ มิติแห่งความมั่นคงของมนุษย์ทั้ง ๕ มิติดังกล่าว ล้วนมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพล ซึ่งกันและกันอย่างแยกไม่ออก ดังปรากฏในแผนภูมิข้างล่างนี้

แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นคงของมนุษย์ในมิติต่างๆ

องค์ประกอบสำคัญของความมั่นคงของมนุษย์

ความมั่นคงของมนุษย์ประกอบด้วยความมั่นคงของมนุษย์ ๗ ด้าน คือ

ด้านเศรษฐกิจ มีรายได้ขั้นต่ำพอเพียง มีงานทำที่มีสภาพการทำงานได้มาตรฐาน

ด้านอาหาร มีโอกาสเข้าถึงแหล่งอาหารไม่อดอยากและขาดสารอาหาร

ด้านสุขภาพ ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ มีสุขภาพอนามัยดี

ด้านสิ่งแวดล้อม มีสิ่งแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะ มีน้ำสะอาดใช้

ด้านปลอดภัยจากความรุนแรง (ส่วนตัว) บุคคลต้องไม่ได้รับผลกระทบอันเกิดจากความ ชัดแย้ง สงคราม โดยเฉพาะเด็ก สตรี คนชรา มีความปลอดภัยจากสงคราม

ด้านการเอารัดเอาเปรียบ (ของชุมชนครอบครัว) ต้องได้รับการปกป้อง ค้ำครอง รักษา ผลประโยชน์ ไม่ให้ถูกเอารัดเอาเปรียบ มีความเป็นธรรม

ด้านการเมือง อุดมการณ์ วิถีชีวิต และรูปแบบการปกครองระบอบประชาธิปไตย ได้รับการยอมรับ แก้ไขปัญหาโดยสันติวิธี ไม่มีการใช้กำลังและละเมิดสิทธิมนุษยชน

ตอนที่ ๓ กระบวนการเลือกตั้งและการเมืองเพื่อความมั่นคงของมนุษย์

มนุษย์จะขาดความมั่นคงเกิดจากมีแรงกดดัน เป็นภัยคุกคาม ความมั่นคงที่มาจากภายนอกซึ่งเป็นสิ่งที่มิอาจห้ามหยุดยั้งได้ คือ ผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์ และเป็นปัจจัยหลักปัจจัยหนึ่งในการทำให้เกิดภัยคุกคาม ความมั่นคงของมนุษย์ที่เกิดจากสภาพภายในชาติรัฐของบุคคลนั้น ได้แก่ ปัญหาทางการเมือง ปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาทางสังคม ปัญหาทางทรัพยากร ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

เหตุแห่งปัญหาต่างๆ นั้น อาจสรุปได้ว่าเป็นปัญหาที่เกิดจากความไม่รู้ หรือไม่รู้เท่าทัน ขาดโอกาส การเอารัดเอาเปรียบ การแก้ไขเหตุเหล่านั้น เพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่มนุษย์นั้น มีแนวทางหลักอยู่ ๒ แนวทาง คือ แนวทางของความรุนแรง คือเผด็จการ รัฐจะค้ำครอง ดูแลความเป็นอยู่ของมนุษย์ แต่ก็ไม่สามารถสร้างความมั่นคงได้ด้วยการขัดกับหลักการใหญ่คือ เสรีภาพทางความคิด ตักตักศรีความเป็นมนุษย์ อีกแนวทางหนึ่งคือ แนวทางสันติวิธี คือแนวของประชาธิปไตย ซึ่งเป็นเรื่องตนเอง เป็นผู้แก้ไข ปัญหาเอง หรือมอบสิทธิให้ผู้อื่นเข้าทำการแก้ไขให้ การมอบสิทธิกระทำโดยกระบวนการเลือกตั้ง

ความมั่นคงของมนุษย์เกิดจากการเมืองดี

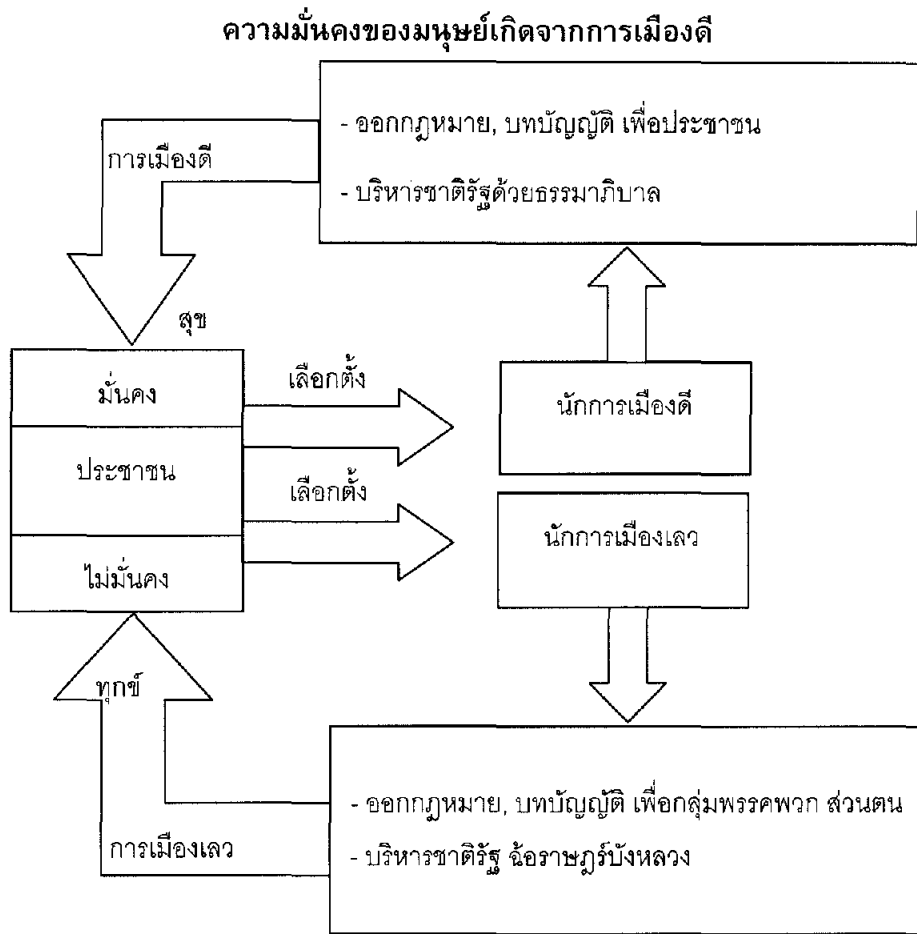
มนุษย์นั้นเป็นอิสระ มีอำนาจอธิปไตย โดยธรรมชาติของมนุษย์จะมีความต้องการความมั่นคงในการดำรงชีวิต จึงต้องรวมตัวกันเป็นสังคม โดยก่อตั้งระบบการเมืองขึ้นมา ทั้งนี้ ด้วยการยอมเสียสละ

สิทธิ เสรีภาพบางส่วน เพื่อก่อตั้งอำนาจอธิปไตยของชาติรัฐ ตั้งรัฐขึ้น มีอิสระและอำนาจอธิปไตยแยกจากรัฐอื่น และยอมให้มีรัฐบาล หรือคณะผู้มาคุ้มครองรัฐ เพื่อคุ้มครองอำนาจอธิปไตยของรัฐนั่นเอง

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ การเมืองของโลกได้แบ่งออกเป็น ๒ ขั้ว คือ ขั้วเสรีประชาธิปไตยกับขั้วสังคมนิยม ศัพท์คำว่าความมั่นคงของชาติเป็นที่กล่าวถึงกันแทบทุกวงการ ถึงกับมีสถาบันเพื่อความมั่นคงขึ้นมากมาย เพื่อศึกษายุทธศาสตร์ ยุทธวิธีในการสร้างความมั่นคงของชาติและปฏิบัติการในสงครามเย็น

หลังสงครามเย็น โดยเฉพาะปี ๑๙๙๐ เป็นต้นมา เป็นปีของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่น่าทึ่งมาก การปกครองในระบอบประชาธิปไตยได้รับการยอมรับในหลายประเทศอย่างไม่เคยมีมาก่อน กล่าวคือ สิ้นสุดปี ๑๙๙๐ มีประเทศเอกราชที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยมากถึง ๖๕ ประเทศ และปีนี้เอง เป็นปีที่ประชากรโลกอยู่ในค่ายโลกเสรีถึง ๒,๐๐๐ ล้านคนเศษ

การก้าวกระโดดของจำนวนประชากรโลกในโลกเสรีได้ทวีความก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง ในห้วงปี ๙๐ โดยเฉพาะปี ๑๙๙๑ เพียงปีเดียวมีประเทศเอกราชใหม่เข้าร่วมในค่ายเสรีนิยมถึง ๑๐ ประเทศ ทำให้จำนวนประเทศที่ยอมรับว่าเป็นประชาธิปไตยที่ได้มาตรฐานมีถึง ๘๘ ในจำนวน ๑๗๑ ประเทศ เพิ่มอัตราเร็วกว่า ๒๐ ปีที่ผ่านมาถึง ๒ เท่าตัว ดังนั้น จึงพอจะยอมรับกันได้ว่าห้วงระยะเวลานี้เป็นห้วงเวลาของการเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ค่ายเสรีประชาธิปไตยของประเทศต่างๆ ก็ว่าได้ แซมมวล ฮันติงตัน (Huntington) ถือว่าปี ๑๙๗๔ เป็นปีที่เผด็จการ Celetans แห่งปอร์ตุเกส ถูกโค่นล้มลง เป็นปีเริ่มต้นของคลื่นประชาธิปไตยลูกที่ ๓ และปี ๑๙๙๓ เป็นปีที่อยู่กึ่งกลางของคลื่นประชาธิปไตยลูกที่ ๓ พอดี กระแสประชาธิปไตยลูกที่ ๓ ได้แพร่กระจายไปทั่วโลกอย่างรวดเร็วจนมีการกล่าวขานกันว่าเป็นปีโลกาภิวัตน์แห่งประชาธิปไตย (Globalization of Democracy) ไปแล้ว โดยเฉพาะปัจจุบันได้รับการยอมรับว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์แห่งประชาธิปไตย ทั้งนี้ เพราะประชาธิปไตยไม่ได้แพร่กระจายไปเฉพาะรูปแบบการปกครอง แต่ยังกระจายแนวความคิดและวิถีชีวิตประชาธิปไตย อันได้แก่ สิทธิ เสรีภาพ อิสรภาพทางการเมือง การมีส่วนร่วมของประชาชน ความยุติธรรมโปร่งใส ตรวจสอบได้ ออกไปยังสังคมต่างๆ ทั่วทุกสารทิศอย่างรวดเร็วทำให้ประชาธิปไตยในยุคนี้ไม่ใช่ ประชาธิปไตยแค่รูปแบบและสถาบันเท่านั้น แต่เป็นประชาธิปไตยในระดับรากหญ้า และประชาธิปไตย ในระดับที่เล็กที่สุด คือ บุคคล ซึ่งประชาธิปไตยในลักษณะนั้น มนุษย์ต้องมีความมั่นคงและปลอดภัย รัฐจะต้องคลายระดับการควบคุมลงมาเป็นแค่การบริหาร จัดการ และคุ้มครองผลประโยชน์ประชาชนเท่านั้น ต้องทำให้ประชาชนมีความรู้สึกที่ตัวเองอยู่รอดปลอดภัย ปราศจากภัยคุกคามจากทุกๆ ด้าน ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ดังที่สหประชาชาติได้กำหนดภัยคุกคามไว้ ๗ มิติ หรือกำหนดความมั่นคงมนุษย์ไว้ ๗ ด้าน เพื่อเป็นกรอบหรือแนวทางปฏิบัติเพื่อให้มนุษย์ปราศจากความกลัว และหลุดพ้นจากความหวาดหวั่น

การเมืองที่ดีมีได้ด้วยการเลือกตั้ง

การเมืองที่ดีมีลักษณะ ๓ ประการคือ เป็นการเมืองที่สุจริต และเป็นไปอย่างสันติวิธี เป็นการเมืองที่เคารพอธิปไตยของประชาชน และประการสุดท้าย เป็นการเมืองที่แก้ปัญหาของชาติ สร้างความเจริญผาสุกให้คนในชาติ จัดสรรทรัพยากรในชาติอย่างเป็นธรรม เพื่อความมั่นคงของมนุษย์นั่นเอง และชาติรัฐก็จะมั่นคงด้วย

ประเทศไทยมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยมากกว่า ๗๐ ปีแล้ว การปกครองรูปแบบนี้ถือว่าประชาชนมีอำนาจอธิปไตย อันเป็นอำนาจสูงสุดที่จะกำหนดชะตาชีวิตหรือความมั่นคงของตนเองได้เอง ดังนั้น ความมั่นคงของมนุษย์ย่อมเกิดขึ้นหรือสร้างขึ้นมาได้จากตัวประชาชนผู้เป็นเจ้าของประเทศ แต่ประชาชนมีจำนวนมากไม่มีเวลาและสถานที่เพียงพอที่จะบริหารจัดการ ตลอดจนออกกฎหมายหรือกติกาให้ตนเองและสังคมให้มีความมั่นคง มีความรู้สึกว่าตนเองอยู่รอดปลอดภัยได้ จึงจำเป็นต้องมีการเลือกตั้ง หรือมอบอำนาจให้บุคคลหรือกลุ่มบุคคลกลุ่มหนึ่งที่เรียกว่าสมาชิกสภาผู้แทนและคณะรัฐมนตรีทำหน้าที่ออกกฎหมาย บริหารบ้านเมือง หรือเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยแทนตนในห้วงเวลาหนึ่ง การเลือกตั้งนั้นเป็นการแสดงเจตนาของบุคคล การเลือกตั้งเป็นการกำหนดชะตาชีวิตตัวเอง เป็นการบ่งบอกถึงอนาคตดังที่มีคนพูดกันว่า “หย่อนบัตรอย่างไร ทำนได้อย่างนั้น” ท่านมอบอำนาจให้เขาออก

กฎหมายแทนท่าน ถ้าเขาออกกฎหมายไม่สอดคล้องกับความต้องการของท่าน ท่านก็ต้องโทษตัวท่านเอง ท่านเองเดียวกันท่านมอบอำนาจให้เขาบริหารแทนท่าน ถ้าเขาบริหารไม่สอดคล้องกับปัญหาหรือความต้องการของท่าน ท่านก็ย่อมจะต้องตำหนิตัวท่านเองที่ท่านเลือกคนผิด

การที่ท่านจะตัดสินใจเลือกใครเป็นผู้แทนของท่านนั้น มีความสำคัญมาก เพราะการตัดสินใจเลือกใครนั้น จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของตัวผู้เลือกเอง ทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้น ท่านจะต้องวินิจฉัยด้วยตนเองอย่างรอบคอบระมัดระวัง โดยไม่เห็นแก่สินจ้างรางวัล หากท่านพิจารณาตัดสินใจเลือกตามแนวโน้มนโยบายของพรรคการเมืองที่ท่านถือว่าเป็นแนวคิดที่ดีและสอดคล้องกับแนวคิดของท่าน ท่านจะต้องไปแสดงเจตนาสมัครเลือกตั้งด้วยตัวท่านเอง และผลที่ตามมาคือความมั่นคงของท่านทั้ง ๗ ด้าน ตามที่ UN กำหนด อันได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ, ด้านอาหาร, ด้านบุคคล, ด้านชุมชน, ด้านสิ่งแวดล้อม, ด้านการเมือง และด้านสุขภาพอนามัยจะเป็นของท่าน

UN. ได้กำหนดมิติความมั่นคงมนุษย์ไว้ ๗ ด้าน ก็เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติให้มนุษย์เกิดความมั่นคง ปราศจากความกลัวและความหวาด

การจะบรรลุถึงหลัก ๗ ด้าน ของ UN. ได้มากนักน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับรูปแบบการปกครองของประเทศนั้นๆ ถ้าเป็น Democracy ก็ง่ายต่อการบรรลุ ตัวแปรที่จะทำให้การเลือกตั้งบริสุทธิ์เที่ยงธรรม มี ๔ ตัว คือ คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.), ผู้สมัคร (พรรคการเมือง), องค์การเอกชน และผู้มีสิทธิเลือกตั้งทุกฝ่ายจะต้องมีการเตรียมตัวก่อนปฏิบัติการ และฟื้นฟู ติดตามผลหลังปฏิบัติการ ทั้งนี้ เพราะ Democracy มีหลักการอยู่ที่ว่า อำนาจเป็นของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน

กระบวนการเลือกตั้งดีขึ้นอยู่กับบุคคล ๓ กลุ่ม

การเมืองเป็นระบบใหญ่ในรัฐ หรือเป็นระบบแห่งอำนาจของรัฐ การเมืองเป็นผู้กำหนดนโยบายตัดสินใจ ใช้อำนาจบังคับให้เป็นไปตามอำนาจแห่งรัฐ หรือเป็นการใช้อำนาจการปกครองนั่นเอง โดยเป็นผู้จัดสรรทรัพยากรทั้งหลายให้สมาชิกในสังคมนั้น อันอำนาจปกครองจะเกิดขึ้นได้ก็จากการยินยอม โดยเต็มใจ อิสระจากคนในรัฐนั้นๆ “กระบวนการเลือกตั้ง” จึงเป็นเครื่องมือการยินยอมให้ใครมีสิทธิ มีอำนาจ หรือเป็นกระบวนการมอบอธิปไตยแต่ละครั้งคราวของประชาชน และเป็นการมอบอำนาจบางส่วนให้ “ผู้แทน” ไปดำเนินการตามนโยบายที่แถลงไว้ในห้วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งมักจะมีวาระ ๔ ปี เมื่อได้รับการยินยอมโดยการเลือกตั้งจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งแล้ว

เนื่องจากการเมืองเป็นผู้จัดสรรทรัพยากร รวมทั้งความผาสุกให้แก่มนุษย์ หรือเป็นผู้จัดการความมั่นคงของมนุษย์นั่นเอง จึงต้องมีการเมืองที่ดี ยุติธรรม ชอบธรรม ซึ่งได้มาโดยกระบวนการเลือกตั้งที่สุจริตและเที่ยงธรรม กระบวนการเลือกตั้งจะดีได้ขึ้นอยู่กับบุคคล ๓ กลุ่มของการเมืองไทย อันได้แก่ กลุ่มแรก คือ กลุ่มบุคคลที่จะได้รับมอบอำนาจอธิปไตยไปบริหารจัดการ คือ ผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือพรรคการเมือง (Candidate) กลุ่มที่ ๒ คือ กลุ่มผู้จะมอบอำนาจอธิปไตย ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง กลุ่มที่ ๓ คือ กลุ่มผู้ดำเนินการจัดการเลือกตั้ง ได้แก่ องค์การเอกชน ชุมชน ประชาสังคม และกรรมการการเลือกตั้ง

๑. ผู้สมัครหรือพรรคการเมือง (Candidate) ต้อง
 - เป็นผู้เสนอนโยบาย หรือทางเลือกการแก้ปัญหาของชาติ
 - เป็นนักการเมืองที่ดี ไม่ทุจริต ผิดกฎหมาย ไม่ไปแสวงหาอำนาจทำทุจริตอื่น ๆ ต่อไป
๒. ผู้มีสิทธิเลือกตั้งหรือประชาชน (Voters) ต้อง
 - เข้าใจบทบาท สิทธิ อำนาจหน้าที่ของพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย
 - ใช้สิทธิอย่างเสรี ไม่ถูกอิทธิพลอำนาจมืด การซื้อสิทธิขายเสียงครอบงำ
 - รู้อำนาจหน้าที่ของผู้แทนและองค์การปกครองต่าง ๆ จะได้เลือกคนได้ถูกต้องเหมาะสม
๓. องค์การเอกชน ชุมชน ประชาสังคมต่างๆ (NGO'S) ต้อง
 - เป็นทางเลือก เป็นพลังที่สาม (Third Party) เป็นผู้ไม่แสวงหาอำนาจทางการเมือง (Non-partisan) แต่คานอำนาจหรือถ่วงดุลย์ให้ partisan คือผู้สมัครและพรรคการเมืองเดินไปถูกทาง
 - ต้องเป็นองค์การเอกชนที่เข้มแข็ง เก่ง ดี เป็นอิสระ เป็นที่รวบรวมภูมิปัญญาของคนในสังคม มุ่งประโยชน์สาธารณะ
๔. ผู้จัดการเลือกตั้ง หรือ กกต. (Referee) ต้อง
 - เป็นผู้ให้บริการจัดการเลือกตั้งที่ดี (Service man) เป็นกลาง มีความสุจริตและเที่ยงธรรมแก่ทุกฝ่าย
 - เป็น Non-partisan เหมือนกลุ่ม NGO แต่เป็นองค์การของรัฐ ใช้อำนาจรัฐเท่านั้นเอง

การสร้างความมั่นคงของมนุษย์ในทางการเมืองของ กกต.

กรรมการการเลือกตั้ง มีภาระหน้าที่ ดูแลการเลือกตั้งให้โปร่งใสและเป็นธรรม เพื่อให้ได้ผู้แทนที่ดีที่แท้จริง ให้กับประชาชน แต่ผู้เลือกตั้งหรือประชาชนจะมั่นคงหรือไม่อยู่ที่วิธีการมอบอำนาจของประชาชน ไม่ใช่เพียงการไปหย่อนบัตรทุกสี่ปีแล้วถือว่าเป็นเสร็จพิธีเท่านั้น การไปเลือกตั้งกันมากๆ ก็เป็นสิ่งดีที่จะป้องกัน Block - Vote ได้ แต่ปริมาณอย่างเดียวไม่พอ ต้องคำนึงถึงคุณภาพด้วย ดูอย่างประเทศเพื่อนบ้านเรา สถิติคนไปเลือกตั้งเกินกว่า ๕๐% แล้วมีประโยชน์อะไร แปลว่าประชาชนจะต้องไปหย่อนบัตรเลือกตั้งด้วยจิตสำนึก ไม่มีอคติลำเอียง หรืออยู่ภายใต้อิทธิพลใดๆ ประชาชนจะไม่มี ความมั่นคง หากเลือกเอาของปลอมของเทียม หรือคนไม่ดีเข้ามาบริหารสังคมไทยเรา

ที่จำเป็นและสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันและเป็นสิ่งที่สังคมไทยเราต้องปรับตัวให้ได้ นอกจากการมีจิตสำนึกดังกล่าวแล้วก็คือ การมีส่วนร่วมในการปกครองตามวิถีประชาธิปไตย อันนี้หมายความว่าประชาชนต้องพยายามมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล รวมทั้งท้องถิ่นด้วย มิฉะนั้น จะพบว่า มีแต่ นโยบายรัฐบาล แต่ไม่มีนโยบายประชาชนเลย การบริหารงานในระบบประชาธิปไตย รัฐบาล หรือราชการ แข็งแรงหรือเก่งฝ่ายเดียวนั้นไปไม่รอด ประชาชนต้องร่วมมือด้วยโดยผ่านพรรคการเมืองและกลุ่มประชาสังคมที่มีอยู่อย่างหลากหลายในสังคม ตำบล หมู่บ้าน ประชาชนต้องช่วยกันทำ อย่าถือว่าธุระไม่ใช่ ไม่ได้ ฉะนั้นในแง่ความมั่นคงในทางการเมืองจึงเป็นเรื่องของประชาชน

ทุกคน กกด. เพียงแต่พยายามบอก อำนาจความสะดวก และทำในสิ่งที่กฎหมายกำหนดเป็นหน้าที่รับผิดชอบเท่านั้น ดังนี้

๑. เครื่องวัดต่อกฎหมาย เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นไปด้วยความสุจริตและเที่ยงธรรม เพราะหากการเลือกตั้งมีความไม่สุจริตแล้ว ประชาธิปไตยก็หมดความหมาย และจะไปไม่รอด เพราะจะเกิดการโกง การเอาเปรียบกัน และการเลือกตั้งนั้นก็ขาดความชอบธรรม ขาดการยอมรับทั้งจากประชาชนในชาติเองและนานาชาติ นอกจากนี้หากการเลือกตั้งมีความไม่เป็นธรรม เช่น ไม่เปิดกว้างสำหรับคนทุกกลุ่มในชาติ มีอคติลำเอียงหรือไม่เป็นกลาง ก็ไม่สามารถหาความเป็นตัวแทนของประชาชนที่แท้จริงได้ เมื่อได้ของปลอมเข้ามา ก็จะไม่สะท้อนความต้องการที่แท้จริงของประชาชน เมื่อได้รัฐบาลที่ทำเพื่อคนกลุ่มอื่นที่มีอิทธิพลส่วนใหญ่ของประเทศแล้ว ในที่สุดก็จะเกิดความระส่ำระสายอันเป็นความไม่มั่นคงทางการเมืองประการหนึ่ง

๒. สร้างระบบพรรคการเมืองให้เข้มแข็ง กกด. ดูแลกฎหมายพรรคการเมือง และมีกองทุนพรรคการเมืองที่จะช่วยให้ระบบพรรคการเมืองเป็นสถาบันที่เข้มแข็ง สามารถหลอมรวมความต้องการของมหาชนผ่านระบบพรรคการเมืองตามวิถีประชาธิปไตยจนกระทั่งเป็นรัฐบาลของมหาชน หากพรรคการเมืองไม่เข้มแข็งหรือระบบการจัดการตรงนี้ไม่ดีพอจะทำให้เกิดความระส่ำระสายและความไม่มั่นคงทางการเมืองได้ เช่นอาจทำให้ถึงทางตันในทางการเมือง อย่างเช่นในประเทศเพื่อนบ้านของเราเวลานี้ที่เลือกตั้งนานแล้วยังจัดตั้งรัฐบาลไม่ได้

๓. สร้างสรรให้กระบวนการเลือกตั้งเป็นไปอย่างมีความหมาย ให้คนไปเลือกตั้งด้วยจิตสำนึกความรับผิดชอบและความห่วงใยในอธิปไตยของตนเอง เครื่องมือประการหนึ่งคือแผนการให้การเรียนรู้แก่ประชาชนตั้งแต่เข้าเรียนหนังสือจนกระทั่งหย่อนบัตรครั้งแรก และอีกกลุ่มหนึ่งคือประชาชนทั่วไป สิ่งนี้จะช่วยให้เขาเข้าใจว่า ทำไมต้องไปเลือกตั้งและจะเลือกตั้งอย่างไร นอกจากนี้ยังจะบอกด้วยว่าหลังจากไปเลือกตั้งหรือไปมอบอำนาจให้ผู้แทนแล้ว ประชาชนจะมีส่วนร่วมในการปกครองและกำหนดนโยบาย ตลอดจนตรวจสอบการทำงานของภาครัฐอย่างไรดังที่กล่าวถึงข้างต้น ทั้งนี้ โดยร่วมมือกับภาครัฐ องค์กรเอกชน พรรคการเมือง และผู้เลือกตั้งเอง นี่คือแนวความคิดในการสร้างความมั่นคงให้แก่มนุษย์ในทางการเมืองของ กกด.